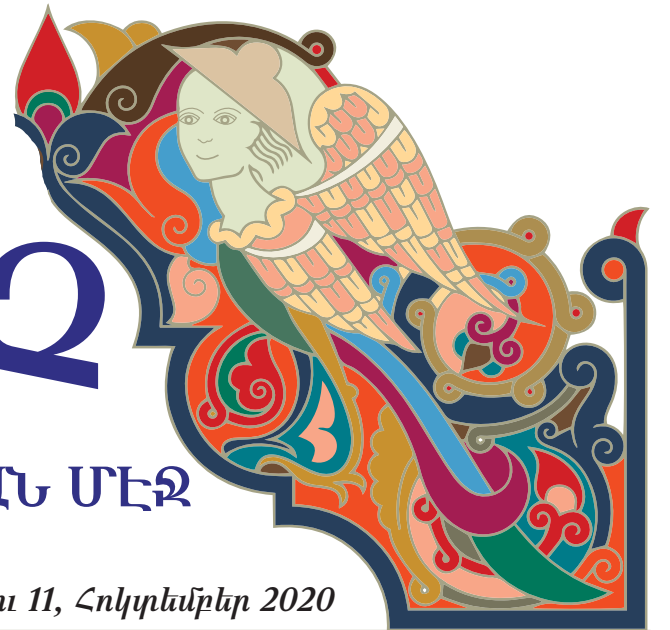

ՈՒՍԱԿՈՐԻՉ

ԿԵՂԵՑԻՆ ՏԱՆ ՄԷՋ

Գ. ՏԱՐԻ, ԹԻՒ 11, Հոկտեմբեր 2020

ԳԱՆԱՏԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ԹԵՄԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆԻ ԿՐՕՆԱԿԱՆ ԱՄՍԱԹԵՐԹ

ԱՌԱՋՆՈՐԴ ՍՐԲԱԶԱՆ ՀՕՐ ՊԱՏԳԱՄԸ

ՅՈՅՍԸ ԱՄՕԹՈՎ ՉԻ ԶԳԵՐ

Պետրոս առաքեալ իր ընդհանրական առաջին նամակին 4-րդ գլխուն մէջ կը յիշեցնէ քրիստոնէայ հաւատացեալներուն, որ Քրիստոսի համար չարչարուիլն ու տառապիլը փառք ու պատիւ է իւրաքանչիւրիս համար: Ճիշտ է, Պետրոս առաքեալի ժամանակ քրիստոնէայ ըլլալը նախատինք էր, որովհետև Քրիստոնէաներ արհամարհուած էին հանրութեան մեծամասնութեան կողմէ:

Պետրոս Առաքեալ իր նամակին մէջ կը քաջալերէր հաւատացեալները, որոնք նեղութեանց ու հալածանքներու մէջ էին, որպէսզի երբեք չտկարանան, չյուսահատին ու չհիասթափին, այլ ընդհակառակն՝ իրենց հաւատքին մէջ առաւել ամրանան ու զօրանան, որովհետև հաւատքը «կրակ»ի փորձութեամբ կը զտուի ու կ'ամրանայ, ինչպէս ոսկին կրակով կը փորձուի և կ'արժնորուի: Այդպէս ալ փորձուած հաւատքը աւելի արժէքաւոր կը դառնայ մեր Տիրոջ ու փրկչին Յիսուս Քրիստոսի համար:

Երբ քրիստոնէայ հաւատացեալը վասն հաւատոյ կը հալածուի և նեղութեանց կ'ենթարկուի, այնպէս ինչպէս բոլոր սուրբերը, ինքնին կը նշանակէ, որ ան հաղորդակից է Քրիստոսի տնօրինական կեանքին ու չարչարանքներուն և այդ չարչարանքները զինք մէկ ուղղութեամբ կ'առաջնորդեն՝ դէպի փառաց ճանապարհ:

Պօղոս առաքեալ հռոմայեցիներուն ուղղած իր նամակին մէջ հետևեալը կ'ըսէ.- **«Կը Պարծենանք Աստուծոյ փառքին արժանանալու յոյսով: Եւ ոչ միայն այսքան. այլ տակաւին կը պարծենանք նաև մեր նեղութեանց մէջ, գիտնալով որ նեղութիւնները մեզի համբերութիւն կու տան, համբերութիւնը՝ տոկունութիւն, տոկունութիւնը՝ յոյս, իսկ յոյսը երբեք ամօթով չի ձգեր»** (Հռ 5. 2-4):

Իւրաքանչիւր Քրիստոնէայ երբ հաւատարմօրէն Յիսուս Քրիստոսի կը հնազանդի ու կը հետևի, քաջ պէտք է գիտնայ, որ Անոր սիրոյն համար պիտի նախաստուի և հալածուի, և այդ հալածանքը անարգանք չէ, այլ՝ պատիւ: Սակայն, զգոյշ, սխալ արարքներէ՝ գողութեան, սպաննութեան, անհնազանդութեան պատիժով չարչարանքը պատիւ չի բերեր ո՛չ Քրիստոսին, և ո՛չ ալ մեզմէ իւրաքանչիւրին: Հետևաբար նման չարչարանքներով պատժուողը այո՛ թող անչնայ և պէտք է անչնայ, իսկ քրիստոնէայ ըլլալուն համար եթէ չարչարուի՝ թող երբեք չամչնայ, ինչպէս կ'ըսէ Պետրոս առաքեալ:

Այսուհանդերձ, պէտք է քաջ գիտնանք, որ մեղքի համար դատաստանը կը սկսի նոյնիսկն հաւատացեալներէն. սա այն պատիժն է, որ Քրիստոս յանձն առաւ՝ սուղ գին վճարեց մեզի համար: Այդ պատիժը այնքան ահեղ է, որ Աստուած նոյնիսկ Իր Միածին Որդին ընծայաբերեց:

Ա՛րդ, եթէ հաւատացեալներու պատիժը այսքան ահեղ է, ապա ի՞նչ պիտի ըլլայ անոնց վախճանը, որոնք չեն հնազանդիր Աստուծոյ Աւետարանին. բնականաբար, աւելի սարսափազդու և ահարկու պիտի ըլլայ անոնց վախճանը:

Պետրոս առաքեալ, մէջբերելով Առակաց գիրքին խօսքերը կ'ըսէ.- **«Եթէ արդարը հազիւ կը փրկուի, անհաւատն ու մեղաւորը ի՞նչ պիտի ըլլան»**. շատ պարզ է, անոնք Աստուծոյ վերջնական ու ահեղ դատաստանին պիտի արժանանան:

Հետևաբար, չամչնանք որ քրիստոնէայ ենք, չտկարանանք նեղութեանց և հալածանքներու ժամանակ. ընդհակառակն՝ զօրանանք մեր հաւատքին մէջ և նախապատրաստուի՛նք Աստուծոյ թագաւորութեան արժանի դառնալու:

ԱՅՈ՛, ՀԱՒԱՏԱՆՔ, ՈՐ ՅՈՅՍԸ ԵՐԲԵՔ ԱՄՕԹՈՎ ՉԻ ԶԳԵՐ...

ԲԱԲԳԷՆ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ

Ս. ԽԱԶԻ ԳԻՒՏՆ ՈՒ ԳԻՐԵՐՈՒ ԳԻՒՏԸ

ԳԻՒՏ ԽԱԶԻ տօնը կը յիշատակուի Խաչվերացէն ետք եօթներորդ Կիրակին, որ 7 օրերու շարժականութեամբ՝ կը հանդիպի Հոկտեմբեր 23-29-ի միջև, և յիշատակն է Քրիստոսի Խաչափայտին յայտնաբերուելուն, Կոստանդիանոս Կայսեր մօր՝ Ս. Հեղինէի ջանքերով, 327 թուականին:

Քրիստոսի մարմինը երբ թաղուեցաւ, Ս. Խաչը մնաց Գողգոթայի վրայ, միւս խաչերուն հետ: Եւ որպէսզի հրեաներ նախատեն քրիստոնէաները՝ Գողգոթայի լեռը վերածեցին աղբանոցի, որուն տակ թաղուած մնաց Յիսուսի Ս. Խաչափայտը, շուրջ 300 տարի:

Կոստանդիանոս Կայսեր դարձէն ետք, իր մայրը՝ Ս. Հեղինէ, Երուսաղէմ այցի գնաց՝ Տէրունակոյ Ս. Տեղերը պատուելու և Ս. Խաչն ալ գտնելու յոյսով: Յուդա անունով հրեայ մը օգնց անոր՝ գտնելու համար Ս. Խաչին ճիշդ վայրը: Պեղումներ սկսան և խաչերը յայտնուեցան:

Սակայն ո՞րն էր Յիսուսի իսկական Խաչափայտը:

Նոյն ժամուն մեռած պատանիի մը դիակը այնտեղէն կ'անցնէր: Թագուիին, հաւատքով լեցուն, բերել հրամայեց պատանիին դագաղը և մէկ-մէկ մօտեցուց խաչերուն: Երրորդին վրայ պատանին յարութիւն առնելով՝ յայտնաբերուեցաւ Յիսուս Քրիստոսի բուն Խաչափայտը: Այս հրաշքին ի տես՝ Յուդա հրեան ալ քրիստոնէայ դարձաւ, հետագային ալ՝ Երուսաղէմի եպիսկոպոսը եղաւ՝ Կիրէղ անունով, և իր մօր՝ Աննային հետ Յիսուսը խոստովանելուն համար նահատակուեցաւ:

Խաչափայտը Հեղինէի ձեռքով Երուսաղէմի Տաճարին մէջ գետնեղուեցաւ և 400 տարի շարունակ հոն մնաց: Աւելի ուշ, Ս. Խաչափայտի մասունքները բաժնուեցան բոլոր մեծ եկեղեցիներուն:

Հայ Եկեղեցին ալ Ս. Խաչափայտէն մասունքներ ունի, որոնք կը պահուին Ս. Էջմիածնի և Կիլիկիոյ Կաթողիկոսարանին, ինչպէս նաև Երուսաղէմի և Կ. Պոլսոյ Հայոց Պատրիարքարաններուն մէջ:

Սրբոց Թարգմանչաց Վարդապետներուն տօնը հայ ժողովուրդի ամենանուիրական և սիրուած ազգային-եկեղեցական տօներէն մէկն է:

Հայց. Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին Սրբոց Թարգմանչաց Վարդապետներուն տօնին կը նշէ Մեսրոպ Մաշտոցի, Սահակ Պարթևի, Վոանշապուի թագաւորի, Կորին վարդապետի, Եղիշէի Պատմիչի, Մովսէս Խորենացիի, Դաւիթ Անյաղթ փիլիսոփայի, Գրիգոր Նարեկացիի և Ներսէս Կլայեցիի (Շնորհալի) պայծառ յիշատակը:

Սբ. Թարգմանիչներն իրենց անսահման գործունէութեամբ, հաւատքի լոյսով փարատեցին տիրող խաւարն ու ջերմացուցին հայ մարդու հոգին:

Անոնց շնորհիւ Աստուածաշունչ մատնանք հայերէնի թարգմանուեցաւ, և հայը առաջին անգամ ըլլալով հնարարութիւն ունեցաւ իր մայրենի լեզուով կարդալու Աստուծոյ կենդանի խօսքը:

Սրբազան թարգմանիչներն իրենց լայն գործունէութեամբ նպաստեցին Հայոց աշխարհի հոգևոր և մշակութային զարթօնքին:

Ս. Գրքի թարգմանութեան յաջորդեցին Եկեղեցոյ Ս. Հայրերու բազմաթիւ երկերու թարգմանութիւնները, որոնցմէ շատերն այսօր իրենց բնօրինակներու կորստեան պատճառով բնագրի արժէք ստացած են:

Հայաստանեայց Առաքելական Ս. Եկեղեցին Սրբոց Թարգմանիչ Վարդապետներու յիշատակը կը տօնէ Ս. Խաչի Դ. Կիրակիին յաջորդող շաբաթ օրը:

ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉԻ ՀԱՅԵՐԷՆ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒԹԻՒՆԸ

Աստուածաշունչը առաջին անգամ Հայերէնի թարգմանուեցաւ Հայոց Գիրերու գիտէն անմիջապէս ետք: Նախապէս, երբ հայերէն տառեր գոյութիւն չունէին, Աստուածաշունչը մեր եկեղեցիներուն մէջ կը գործածուէր յունարէն կամ ասորերէն լեզուներով. եկեղեցականները զայն տեղոյն վրայ հայերէնի կը թարգմանէին, որպէսզի ժողովուրդը հասկնար:

Սակայն երբ Ս. Մեսրոպ Մաշտոց, 405-ին, Աստուածային միջամտութեամբ հնարեց Հայոց Այբբուրենը, իսկոյն ձեռնարկեց Աստուածաշունչի հայերէն թարգմանութեան: Եւ առաջին նախադասութիւնը որ Թարգմանիչ Վարդապետները կատարեցին, քաղուած էր Առակաց գիրքի առաջին գլխու երկրորդ համարէն, ուր կ'ըսուի. **«Ճանաչել զիմաստութիւն և զխրատ, իմանալ զբանս հանճարոյ»:**

Ս. Սահակ Պարթև Հայրապետ և Մեսրոպ Մաշտոց Վարդապետ, Աստուածաշունչի առաջին թարգմանութիւնը կատարեցին ասորերէնէ «Պեշիթա» կոչուած ասորական թարգմանութենէն, որ կը նշանակէ՝ «ոամիկ, պարզ, հասարակ»: Այնուհետև օգտագործեցին «Եօթանասնից» կոչուած թարգմանութիւնը, զոր կատարուած էր երբայերէն բնագիրէն:

«Եօթանասնից» կոչուած թարգմանութիւնը ըստ աւանդութեան, 72 հրեայ հելլենագէտներ Փարոս կղզիին վրայ 72 օր շարունակ Հին Կտակարանը երբայերէն բնագիրէն յունարէնի կը թարգմանեն, և երբ այս երկուքը իրարու հետ կը բաղդատեն, կը տեսնեն՝ թէ անոնք բառ առ բառ իրարու կը համընկնին: Ուստի, այս յունարէն տարբերակն է, որ կը կոչուի «Եօթանասնից»:

431 թուականին, երբ Ս. Սահակի և Ս. Մեսրոպի աշակերտներէն ոմանք իրենց ուսումը աւարտած կը

վերադառնային Հայաստան, Բիզանդիոնէն իրենց հետ կը բերեն Աստուածաշունչի յունարէն լատագոյն թարգմանութեան օրինակ մը, և Ս. Սահակի ու Ս. Մեսրոպի առաջնորդութեամբ, իրենց թարգմանածը կը համեմատեն անոր հետ, կը սրբագրեն Աստուածաշունչի հայերէն առաջին թարգմանութիւնը, գործը աւարտելով 434 թուականին:

Աստուածաշունչի Ա. թարգմանութիւնը այնքան բժախնդրութեամբ ու հաւատքով թարգմանուած, և այնքան կատարեալ է եղած աշխարհի բոլոր թարգմանութեանց մէջ, որ կոչուած է «ԹԱԳՈՒՏԻ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒԹԵԱՆՑ»:
Եւ այս մէկը առաջին անգամ ըսած է Փրոուսոյ թագաւորի խորհրդական՝ Հովանտացի Լա Կրոզը, որ ըսած է.- **«Ըստ իս՝ հայերէն թարգմանութիւնը Նոր Կտակարանի բոլոր թարգմանութիւններուն թագուիին է: Բնագրին խօսքերը բառ առ բառ բացատրելու առաւելութիւնը, որ այս լեզուն ունի, ուրիշ ոչ մէկ լեզու ունի»:**

«Աստուծոյ ներշնչումով գրուած բոլոր Սուրբ գիրքերը օգտակար են՝ թէ՛ ճշմարտութիւնը ուսուցանելու և թէ՛ սխալը հերքելու, մարդս ճիշդ ճանքու մէջ դնելու և արդար կեանքի մը դաստիարակութիւնը փայտ համար. որպէսզի Աստուծոյ նուիրուած մարդը կարարեալ ըլլայ, ամէն տեսակի բարի գործերու պատրաստ» (Բ.Տիմոթէոսի 3.16-17):

«Աստուծոյ խօսքը կենդանի է և ազդու, ակտի հասրու՝ քան ունէ երկասարի սուր, և կը թափանցէ մարդու շունչին ու հոգիին մէջ, մինչև որդի ու ծուծը, և կը քննէ մտածումներն ու սրտին խորհուրդները» (Եբրայեցիս 4.12):

ՈՒՍԱԲՈՐԻՉ

ԳԻՐԵՐՈՒ ԳԻՏՈՎ՝ ԱՍՏՈՒԱԾ ՄԿՍԱԻ ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴԻՆ ՀԵՏ ՀԱՅԵՐԷՆ ԽՕՍԻԼ

Երբ Ս. Մեսրոպ Մաշտոց հնարեց Հայոց Այբբուքները, մատենագրին բառերով՝ այդ օրուրն է Աստուած սկսաւ մեր ժողովուրդին հետ **ՀԱՅԵՐԷՆ** խօսիլ: Ահա, Այբբուքնի երեսուն վեց տառերով գրուած աղօթք մը, որ նուիրուած է մեր Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսին.-

Արարիչ
Բովանդակ
Գոյութեանց,
Դուռ
Երկնի,
Զօրաւոր
Էութիւն,
Ըստեան
Թագաւոր
Ժամանակաց,
Իրաց,
Լուսոյ,

Խաւարի,
Ծովուց
Կենսականաց,
Համայնից:
Ձայն
Ղօղանջաց,
Ճեմարան
Մտաց,
Յիսուս
Նազովրեցի,
Շնորհ
Ոգեշունչ,

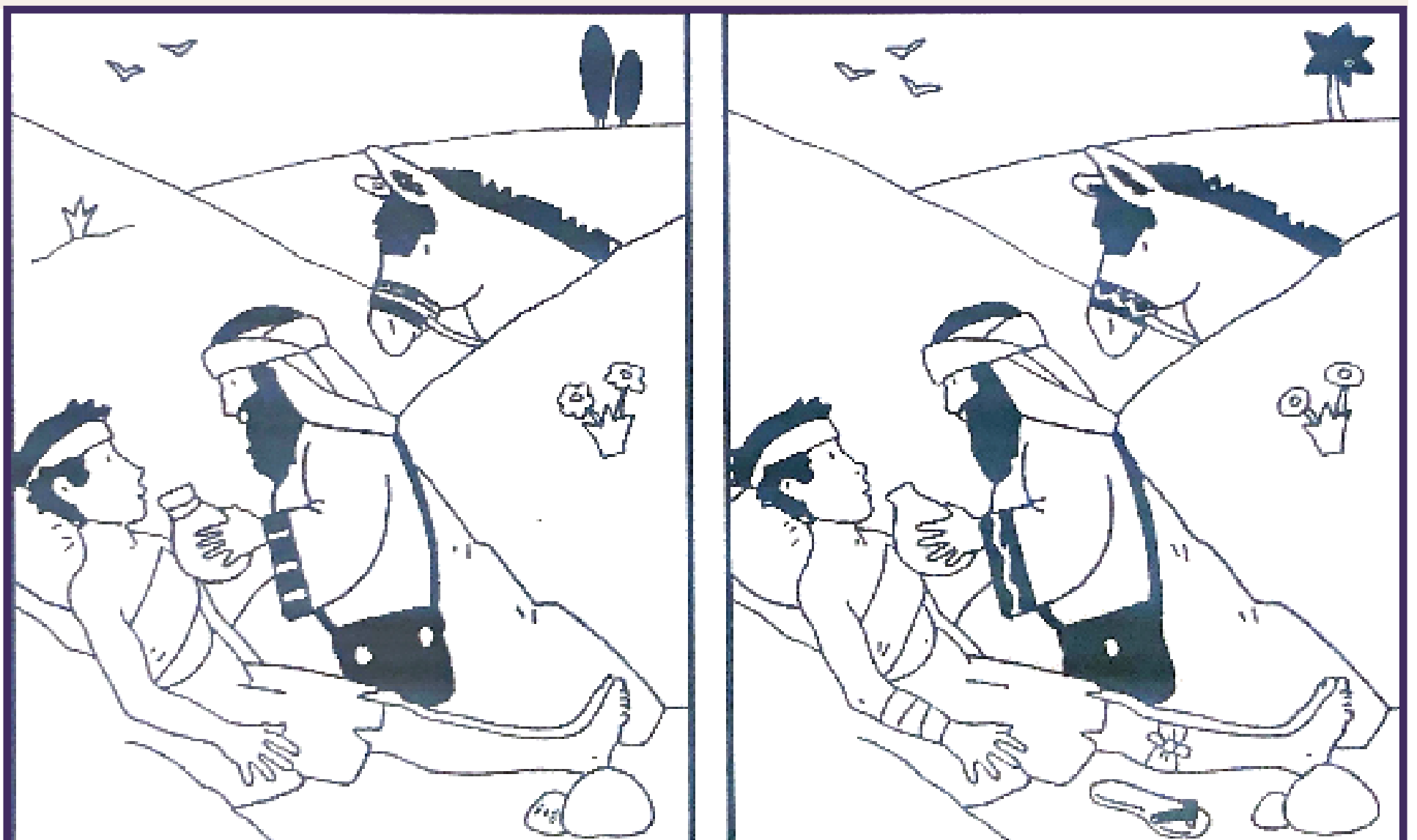
Չարեաց
Պաղատիչ,
Ջանադիր
Ռարբի,
Սրբոց
Վկայարան
Տէր
մե՛ր
Ցանկալի
ե՛ի
Փառք
Քրիստոսիդ:

ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՆԵԿԱՆ

Բարի սամարացի մը տեսաւ գողութեան ենթարկուած մարդ մը,
վերքերը կապեց և պանդոկ տարաւ.

Պատկերները բաղդատելով կրնան **10** տարբերութիւններ գտնել.

Բարի սամարացիին առակը կրնաս կարդալ՝ Դուկաս (10. 25-37)

Ազգային Առաջնորդարան
Armenian Prelacy of Canada
Prelature Armenienne du Canada

514-856-1200
prelacy@armenianprelacy.ca
www.armenianprelacy.ca

Խմբագիր՝ Քրիստափոր Միքայէլեան
3401 Olivar Asselin
Montreal, Quebec H4J 1L5